

ਸ਼ੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੋ

ਉਤਰੇ ਪਾਰ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚਾਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਸ਼ੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੋ ਉਤਰੇ ਪਾਰ, ਉਤਰ ਪੂਰਬ ਪਚਿਥਮ ਦਕਖਣ ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਉਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਪ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ਧੁਰ ਦਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ, ਸਹਿਬਾਨ ਬੀਦੀ ਬੀ ਰਖੈਰੀਆ ਅਲ੍ਲਾ ਅਲਾਹੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਵਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਤਧਾਰ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥਿਵ ਕਰੇ ਰਖਬਰਦਾਰ, ਸੋਧਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਜਾਹਿਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲਏ ਅਵਤਾਰ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਅਗ੍ਰਮ ਉਚਵਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਸਾਸ਼ਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ਕਰ ਤਧਾਰ, ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਦੱਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਸ਼ੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦਾ ਇਕ ਮਲਾਹ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨ ਦੇ ਨੂਰ ਅਲਾਹ, ਆਲਮੀਨ ਵੱਡ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇਡੇ ਸਭ ਦੇ ਰਿਹਾ ਤਰਾ, ਤਾਰਨਹਾਰ

अगम्म अथाहीआ। जो अवतार पैगंबर गुरुओं खेल खलाएं विच्छ जहां, जगत जुगत आपणी इक क दृढ़ाईआ। नाम निधाना अगम्म सुणा, धुर पैगाम इक क जणाईआ। सिफती सिफत सिफत वड्हिआ, सोहले ढोले आप समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, धुर मालक इक क अखवाईआ।

संसार सागर पार उतारे आप, हरि करता धुरदरगाहीआ। जिस दा तूं मेरा मैं तेरा जाप, अल्ला हू अन्ना हू आपणा भेव चुकाईआ। मेटणहारा त्रैगुण माया जगत सन्ताप, त्रैभवण धनी आप समझाईआ। जो रूह बुत करे पाक, तन वजूद दुरमत मैल रहे ना राईआ। बजर कपाटी खोलू के ताक, अंदरों परदा दए चुकाईआ। अन्ध अन्धेर मेट के रात, नूरी चन्द करे शनवाईआ। आत्म परमात्म बणा के साक, घर मेला मेले सहज सुभाईआ। जिथे झागड़ा रहे ना जात पात, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा भेव चुकाईआ।

संसार सागर अंदर साचा सुख, आत्म परमात्म मिल के वज्जे वधाईआ। मिले माण वड्हिआई तन वजूद मनुकरव, तत्तां रंग रंगाईआ। जगत तृष्णा मिटे भुकरव, माया ममता मोह ना कोई हलकाईआ। उल्टा गरभ ना होवे रुकरव, चुरासी फासी दए कटाईआ। सुफल करा के जनणी कुकरव, हरि देवे माण वडयाईआ। तूं मेरा मैं तेरा अन्तर अन्तर गाए इकको तुक, दूसर अवर ना कोई पढ़ाईआ। आवण जावण पैंडा जाए मुक्क, मेहरवान होए आप सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच करनी कार कमाईआ।

साचा सुख देवे परवरदिगार, पारब्रह्म अगम्म अथाहीआ। जो आदि जुगादी सभ दा सांझा यार, दूई द्वैती वंड ना कोई वंडाईआ। जिस दा मन्दर काअबा इकको धर्म दवार, थान थनंतर सोभा पाईआ। दीआ बाती कमलापाती निरगुण जोत कर उजिआर, नूर नुराना डगमगाईआ। जिस उत्ते किरपा करे आप करतार, कुदरत दा कादर वेख विखाईआ। ठगाँ चोरां यारां कर जाए पार, मेहरवान सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। भगत सुहेले लए उधार, सूफीओं आपणा रंग रंगाईआ। अमृत आत्म बख्श के ठंडा ठार, निझर झिरना बूंद सवांती आप टपकाईआ। शब्द अनादी दे धुनकार, अनहद नादी नाद करे शनवाईआ। जोती जोत कर उजिआर, अन्ध अन्धेरा दए मिटाईआ। इकको मन्दर दस्स सच्चा घर बाहर, गृह इकको इकक वर्खाईआ। जिथे वसे मीत मुरार, मित्र प्यारा सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा सुख आप उपजाईआ।

सुख देवे हरि करता गहर गम्मीर, गवर इक क अखवाईआ। जगत जगयासूओं बख्शे धीर, धीरज धर्म धार दृढ़ाईआ। जो मुकामे हक्क दा हकीकी पीर, दरगाह साची नूर अलाहीआ। जो सति धर्म करे ताअमीर, हक्क हक्क नाल वर्खाईआ। जदों चाहे जन भगतां बदल देवे तकदीर, तदबीर आपणे हत्थ रखाईआ। लेखा जाणे शाह हकीर, गरीब निमाणयां

ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਫਿਕਰਾ ਸੁਣਾਏ ਆਪ ਬਣਾਏ ਆਪਣੇ ਫ਼ਕੀਰ, ਫ਼ਕਤ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆ ਕਬੀਰ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਦਿਸੇ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਾ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ।

साचा सुख आत्म रस, अन्तर आत्म नाम वडयाईआ। जिस नाल मनुआ होवे वस, दह दिशा ना उठ उठ धाहीआ। कूँड कुडिआरा पन्थ मुकाए नस्स नस्स, अग्गे वाट ना कोई वरवाईआ। सतिगुर शब्द शब्द गुर सतिगुर राह इकको देवे दस्स, मार्ग पन्थ इकक समझाईआ। जिथे तूं मेरा मैं तेरा आत्म परमात्म होवे जस, दूसरी अवर ना कोई पढाईआ। जो वरनां बरनां शतरी ब्राह्मण शूद्र वैश हिंदू मुसलम सिरव ईसाई मेले हरस्स हरस्स, हस्ती इकको इकक वरवाईआ। जिस दी जगत कहाणी सदा अकथ्य, रसना कथ सके ना राईआ। जो जुग चौकड़ी चलाए रथ, रथवाही इकको नजरी आईआ। उह कूँड कुडिआरा हरि हिरदिँ देवे मथ, माया ममता मोह चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान मेहर नजर उठाईआ।

साचा सुख काया काअबा, किबल अज जणाईआ। मेल मिलावा दो दोआबा, अमृत
जाम आबे हयात आप चखाईआ। जिथे ना कोई पुन ना सवाबा, इकको रंगत दए रंगाईआ।
हरिजन हरि भगत सूफी रहण ना देवे अलाहिदा, वकरवरी वंछु ना कोई वंडाईआ। घर
स्वामी ठाकर अन्तरजामी परवरदिगार सांझा यार दरस विखाए नूर नुराना आप बकाइदा,
लाशरीक हक्र तौफीक आपणी आप दृढाईआ। सति सच धर्म धार एकँकार कराए मवाइदा,
शहादत सतिगुर शब्द शब्द भुगताईआ। जिस दे हुक्म विच्च जगत जहान होया पैदा, ओसे
दे हुक्म विच्च चल्लणा चाई चाईआ। धुर दे नाम नाल हकीकी कलमे नाल जीवण जिंदगी
वाला फायदा, नुकसान विच्च कदे ना आईआ। आदि अन्त जुग चौकड़ी लोक परलोक
चौदां तबक जो इकको मालक रखालक हैगा, इकको बैठा सोभा पाईआ। साची बन्दगी डर
ओसे दे भय दा, हिरदे अंदर सद रखाईआ। उह धुर दा राम धुर दा काहन पुरख अकाला
दर्शन जरूर दएगा, देवणहार वड वडयाईआ। काया मन्दर अंदर अनाद धुन शब्द अगम्मी
कहेगा, बिन रसना जेहवा ढोला आप सुणाईआ। जिस दे प्यार दा वहण मुहब्बत विच्च
वहेगा, कूड़ी क्रिया दए रुढाईआ। साचा सुख उह सच स्वामी सदा दएगा, जो ओसे
दी ओट रखाईआ। तन अंदरों बुरज हँकारी ढहेगा, ममता कूड़ मुकाईआ। जोती जोत
सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, साचा हुक्म संदेशा इकको
कहेगा।

ਸੁਰਖ ਲੈਣਾ ਚਾਹੋ ਜੇ ਸਾਰੇ ਜਗਯਾਸੂਆਂ ਜਗ, ਜਗ ਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਇਕਕ ਮਨਾਈਆ। ਜੋ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਕੁਦਰਤ ਕਾਦਰੇ ਕਰੀਮ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਸਾਰੇ ਰਥ, ਰਥੇ ਆਲਮੀਨ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋ ਝਿਰਨਾ ਝਿਰਾਏ ਕੱਵਲ ਨਮ, ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ। ਸ਼ਵਦ ਸੁਣਾਏ ਧਰ ਦਾ ਨਦ, ਅਨਾਦੀ ਧੂਨ ਕਰੇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੂਫੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵੇ ਉਪਰ

शाह रग, नव दवार दा डेरा ढाहीआ। फड़ फड़ हँस बणाए कग, सोहँ हँसा माणक
मोती चोग चुगाईआ। त्रैगुण माया बुझाए अगग, अमृत मेघ नाम बरसाईआ। कूँड कुँडिआरी
मेट के हद, हदूद इक्को दए वरखाईआ। जिथे हिंदू मुसलम सिख ईसाई इकठे होणे सभ,
सचखण्ड साचा दरगाह साची मुकामे हक्क इक्क समझाईआ। तिस साहिब स्वामी अन्तरजामी
नूं सारे लउ लभ्म, दर्शन सनमुख हो के पाईआ। जिस दी इक्को मंजल इक्को पद, जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा भेव आप चुकाईआ।

साचा सुख काया गागर, बाहर हत्थ किछ ना आईआ। जिस तरना समुंद सागर,
सिमरो इक्को बेपरवाहीआ। जिस दा नाम रतन रतनागर, रत्ती रत आपणे रंग रंगाईआ। उह कुदरत दा कादर करीम सभ नूं देवे आदर, सिर सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। जे
जगत जंजाल कटाउणे बणो बहादर, सूरबीर लउ अंगढाईआ। आपणा कर्म करो उजागर,
दुरमत मैल धवाईआ। उह परम पुरख परमात्म काया मन्दर अंदर सभ दे हाजर, हजूर
बैठा सोभा पाईआ। इक्को नाम जपो वाज्ब, दूसर लोड रहे ना राईआ। ओस दा कलमा
समझे कोई ना कातब, अकल बुद्धि चले ना कोई चतुराईआ। जो निरगुण धार निरगुण
करे मुखातब, पारब्रह्म ब्रह्म आपणा रंग रंगाईआ। उह सदा सदा करनहार सखावत, रहमत
नाम कलमे वाली वरताईआ। दुनियांदारो कूँडी छड़ु देणी बगावत, झगड़ा तन ना कोई रखाईआ।
सुख देण नूं इक्को नाम नयामत, नर निरँकार दिती बणाईआ। जिस दी किसे नूं नहीं
ममानत, हिंदू मुसलम सिख ईसाई सारे लउ चाई चाईआ। सृष्टी विच्चों पार लंघाउण
वाला इक्को सही सलामत, साहिब सतिगुर इक्क अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि,
आप आपणी किरपा कर, सद आपणा संग बणाईआ।

संसार सागर विच्चों जिस आपणा पार कराउणा, दरगाह साची जाणा चाई चाईआ।
इक्को इक्क दा इष्ट मनाउणा, सीस जगदीश इक्क मनाईआ। इक्को दा ढोला गीत गाउणा,
इक्को कलमा कायनात जणाईआ। इक्को इक्क दा दर्शन पाउणा, जो नूर नुराना जोती
जाता नूर अलाहीआ। जिस सभ दा लहणा देणा आपणे हत्थ रखाउणा, अवतार पैगगबर
गुर जिस दी सिफ्त सलाहीआ। सो स्वामी अन्तरजामी घट निवासी पुरख अबिनाशी परवरदिगार
सभ दा यार जुग जुग जिस ने लहणा देणा मात चुकाउणा, उधार दीन दुनी ना कोई
रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा
सुख इक्क समझाईआ।

साचा सुख देवे बहुभांती, हरि करता वड वडयाईआ। जो मेटणहारा अन्धेरी राती,
कूँडी क्रिया डेरा ढाहीआ। अमृत दे के बूंद सवांती, सांतक सति दए कराईआ। दिने जागदिआं
रातीं सुत्तयां पुच्छे वाती, मालक धुरदरगाहीआ। जिस नूं कहन्दे कमलापाती, पतिपरमेश्वर
नूर अलाहीआ। जो बदल देवे हयाती, इलम सफाती आप समझाईआ। जिस दी मंजल
इक्को घाटी, घाटे पूरे दए कराईआ। जन्म जन्म दी कट्ठ के वाटी, अगला पन्थ रहे ना
राईआ। परमात्म हो के आत्म बणे साथी, सगला संग निभाईआ। उह किरपा करे पुरख

ਸਮਰਥੀ, ਸਮਰਥ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਘਾਟ ਵਿਰਖਾਈਆ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇੜਾ, ਨਈਆ ਨੌਕਾ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਛੁਣਾ ਝੋੜਾ, ਝਗੜਾ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਗ੃ਹ ਵੇਰਵਣਾ ਖੇੜਾ, ਕਾਧ ਮਨਦਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾ ਕਰਨਾ ਵਹੜਾ, ਮਮਤਾ ਵੱਡੁ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵੇਰਵਣਾ ਨੇੜਾ, ਗ੃ਹ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਰਾ, ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰੇ ਮੇਹਰਾ, ਕਾਧਨਾਤ ਵਿਚਕਾਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਿਕਾਰ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰਾ, ਸਤਿ ਸਚ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੁਖ ਸੁਖ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਚਰਨ ਸਮਝਾਈਆ।

(੭ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੧੦ ਟਾਟਾ ਨਗਰ)

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਦੁਨਿਆਂਦਾਰੇ ਜਗਤ ਜੀਵਣ ਜੀਓ ਇੱਨਸਾਨੀ, ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਅੰਦਰ ਰਰਖਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮਨ ਕਲਪਨਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਕਢ੍ਹੇ ਬੇਈਮਾਨੀ, ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਰ੍ਵ ਸਮਾਈਆ। ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਹੁਕ੍ਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣੀ ਦਾਨੀ, ਜੀਵ ਜਹਾਨ ਨੌਜਵਾਨ ਮੰਦ ਮਰਦਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦਿਤ ਵਰਤਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ਤਕਕੋ ਰੁਹਾਨੀ, ਰੁਹੇਰਵਾਂ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਝਗੜਾ ਛੁਡ੍ਹੇ ਪੁਰਾਨੀ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਵੇਂ ਯੁਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਚੜ੍ਹੀ ਜਵਾਨੀ, ਜੋਵਨਵਨ੍ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਲਤ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਬਣ ਕਮਾਨ ਤੇ ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ ਮਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਜਗਤ ਯੁਗਤ ਬਦਲਾਈਆ। ਉਹ ਲੇਖਾ ਲਹਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਤ ਜੋ ਇਸਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਦੁਰਗ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਭਵਾਨੀ, ਅ਷ਟਭੁਜ ਸਿੱਧ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰ ਗੈਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਵਨ ਦੱਸੀ ਅਗਮੀ ਕਹਾਣੀ, ਬਲ ਬਲ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ। ਰਾਮ ਨੇ ਹਤਥ ਧਰ ਕੇ ਮਸਤਕ ਤੱਤੇ ਪੇਸ਼ਾਨੀ, ਪੇਸ਼ਤਰ ਪਰਦਾ ਦਿੱਤਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਕਾਹਨ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣ ਜਾਣੀ, ਘਨਈਆ ਸਈਆ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਜਲਵਾ ਤਕਕ ਅਗਮ ਨੁਰਾਨੀ, ਕੋਹਤੂਰ ਸੰਗ ਰਲਾਈਆ। ਈਸਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਮਝ ਕੇ ਫਾਨੀ, ਗਲ ਸਲੀਬ ਲੜ੍ਹ ਲਟਕਾਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਚਾਰ ਧਾਰੀ ਨਾਲ ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹ ਕੁਰਾਨੀ, ਕਾਧ ਕਾਅਬਾ ਇਕਕ ਦੂਢਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰ ਮੇਹਰਵਾਨੀ, ਸਰਗੁਣ ਸਚ ਸਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਅਮੂਰਤ ਧਾਰ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ, ਅਗਨੀ ਤਤ ਤਤ ਬੁਝਾਈਆ। ਮਾਨਵ ਜਾਤੀ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਇਕਕੋ ਗ੃ਹ ਲੈਣਾ ਪਹਚਾਨੀ, ਦੂਜਾ ਦਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਕੇ ਚਾਰ ਯੁਗ ਦੀ ਅੰਡੜ ਜੇਰਜ ਉਤਖੁਜ ਸੇਤਜ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਖਾਨਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਗਿਆਸੂਓ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਜੀਓ ਸਚ ਦਾ ਧਰਮ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਰਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ।

ਪਿਛਲਾ ਕੂੜਾ ਬਦਲੋ ਆਪਣਾ ਕਰਮ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਰਂਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜਨਣੀ ਦੀ ਕੁਖਵੋਂ ਹੋਯਾ ਜਰਮ, ਮਾਣ ਦਿਤ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਦੂ਷ਟੀ ਰਹੇ ਨਾ ਚਰਮ, ਚਮਮ ਦੂ਷ਟੀ ਲਉ ਬਦਲਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਾਰ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਭਰਮ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਾਓ ਲੈਣਾ ਭਨਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਰਕਖੋ ਨਾ ਵਰਨ ਬਰਨ, ਜਾਤ ਪਾਤ ਨਾ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਰਕਖੋ ਸਰਨ, ਸਰਨਗਤ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋ ਨਿੜ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ ਹਰਨ ਫਰਨ, ਲੋਝਣ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਅੰਗਿਆਰ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਵਿਚਵ ਮੂਲ ਨਾ ਸਡਨ, ਤਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਚ ਦੀ ਇਕਕੋ ਵਿਦਾ ਸਾਰੇ ਪਢਨ, ਤ੍ਰੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਿਚਵ ਮੂਲ ਨਾ ਲਡਨ, ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਕਾਤਲ ਸਕਤੂਲ ਨਾ ਰੂਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਹਕੀਕੀ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਸਾਚੇ ਚਢਨ, ਪਾਨਧੀ ਬਣੋ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭਯ ਹੋਵੇ ਭਰਨ, ਮਨ ਹੁੰਗਤਾ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਵੇਖੋ ਚੋਟੀ ਜਡਨ, ਜਡ ਚੇਤਨ ਖੋਜ ਰਖੁਜਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਤਕੋ ਸੀਸ ਧੜਨ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾੜੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਸਚਵਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਾਂਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਦਏ ਸਮਯਾਈਆ। ਸੂਣਟੀ ਦੂ਷ਟੀ ਅੰਦਰ ਕਰੋ ਵਿਚਾਰ, ਵਿਚਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਚ ਮੁਹਬਤ ਮਾਨਵ ਮਾਨਵ ਵੇਖੋ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਸੰਸਾਰੀ ਭਣਡਾਰੀ ਸੱਘਾਰੀ ਵੇਖ ਰਖੁਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਅੜਤਰ ਆਤਮ ਆਤਮ ਬਣੋ ਮਿਤ੍ਰ ਧਾਰ, ਧਾਰੜਾ ਸੇਜ ਸਰਬ ਹੰਢਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮਨਸਾ ਬਣਾਓ ਬਰਖਵਰਦਾਰ, ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਭਚਾਰ, ਕਾਸ ਕ੍ਰਿਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸੰਗ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮਾਨਵ ਜਾਤਿ ਇਕਕੋ ਬਣੋ ਕਬੀਲਾ, ਕਾਮਲ ਮੁਸ਼ਰਦ ਧਿਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਚ ਪਾਰ ਬਣਾਓ ਵਸੀਲਾ, ਵਸਲੇਧਾਰ ਇਕਕ ਰਖਵਾਈਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਲੋ ਦਲੀਲਾਂ, ਮਨ ਬੁਦ਼ਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕਕੋ ਧਾਰ ਸਭ ਦਾ ਹੋਏ ਵਸੀਲਾ, ਵਸਲ ਧਾਰ ਇਕਕ ਰਖਵਾਈਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਦਲੋ ਕੂੜ ਕੁਕਰਮ ਦੀਆਂ ਲੀਕਾਂ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਮਾਨਵ ਜਾਤਿ ਇਕਕੋ ਧਾਰ ਬਣੋ ਮਨੁਖ, ਮਾਨਵ ਆਪਣੇ ਰਂਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਦੁਨੀਦਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦਿਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੁਖ, ਦਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਰ੍ਦ ਲੈਣਾ ਵੱਡਾਈਆ। ਸਭ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰੋ ਆਪਣੀ ਮੁਕਰਵ, ਜਗਤ ਮਾਧਾ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਾਣੇ ਸਾਚਾ ਸੁਖ, ਜਗਤ ਦਰ੍ਦ ਨਾ ਲਾਗੇ ਰਾਈਆ। ਸੁਫਲ ਕਰਾਓ ਜਨਣੀ ਕੁੱਖ, ਧਨ ਹੋਏ ਜਣੇਂਦੀ ਮਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਰ ਦਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਲਉ ਪੁਛ, ਮੁਹਬਤ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਵੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਕੀਮਤ ਸਮਯੋ ਤੁਛ, ਕਲਿਨਾ ਕਮਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਜਗਿਆਸੂਓ ਆਪਣੀ ਵੇਖੋ ਜਾਤ, ਅਜਾਤਿ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਆਪਣਾ

ਰੂਪ ਤਕਕੇ ਪਾਰਯਾਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਵੇਰਖੋ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ। ਮਨ ਕਲਪਨਾ ਛੱਡੇ ਕਮਯਾਤ, ਕੁਲਰਖਣੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮਾਨਵ ਮਾਨਸ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜ ਨਾਲ ਪਾਰ ਦਾ ਜੋੜੇ ਨਾਤ, ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਿਆਈਆ। ਇਕਕੇ ਸੂਢਟੀ ਵ੃਷ਟੀ ਅੰਦਰ ਵੇਰਖੋ ਕਾਧਨਾਤ, ਨਵ ਸਤ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦੀ ਸਭ ਨਾਲ ਕਰੋ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰੋ ਝਾਤ, ਬਿਨ ਅਕਰਵੀਆਂ ਅਕਰਖ ਉਠਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਗੁਹ ਵੇਰਖੋ ਪਰਾਂਤ, ਹਿਸਾ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਥ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਬੈਠਾ ਇਕ ਇਕਾਂਤ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਧੂਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਜੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਮ੃ਤ ਬੁੰਦ ਸਵਾਂਤ, ਅਗਨੀ ਤਤਤ ਤਤਤ ਬੁੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਇਕ ਦ੍ਰਿੜ ਦੀ ਪਾਰ ਸੁਹਿੜਤ ਵਿਚਚ ਪੁਛ੍ਛੋ ਵਾਤ, ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ।

ਦੀਨ ਦੁਨਿਆਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾਓ ਬਣਤ, ਮਾਨਸ ਮਾਨਵ ਮਾਨੁਖ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਣਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੇ ਸਾਂਝਾ ਹੋਵੇ ਕਨਤ, ਕਨਤੂਹਲ ਇਕਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬਣਾਓ ਸਨਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਗਢ ਤੋੜੇ ਹਤਮੇ ਹੁੰਗਤ, ਹੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਦਾ ਲੈਣਾ ਉਠਾਈਆ। ਸਚ ਵਿਦਿਆ ਬਣੋ ਪੰਡਤ, ਜਗਤ ਅਕਰਖਾਂ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਨਵੇਂ ਯੁਗ ਦੀ ਬਣਾਓ ਰੀਤੀ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਆਪ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਦਲੋ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਪ੍ਰੀਤੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਇਕਕੇ ਸਭ ਦਾ ਧੂਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਪਿਛਲੀ ਕਹਾਣੀ ਪਿਛੇ ਗੈਈ ਬੀਤੀ, ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਝਾਗੜਾ ਛੱਡੇ ਹਵਾਲਾ ਕੀਟੀ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤਨ ਵਜੂਦ ਚਾਢੀ ਰੰਗ ਮਜੀਠੀ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਅਗਲੀ ਰਖੇਲ ਕਰੋ ਅਨਡੀਠੀ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਬੋਲੀ ਕਰੋ ਸੀਠੀ, ਕ੍ਰਿਧਾ ਕੂਡ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਤਪੇ ਨਾ ਮੂਲ ਅੰਗੀਠੀ, ਰਜੋ ਤਮੇ ਸਤੋ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰਾਹ ਇਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਯਗਯਾਸੂਓ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਲੋ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਇਕਕੋ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਸਭ ਦਾ ਬਣੇ ਮਲਾਹ, ਰਖੇਵਟ ਰਖੇਟਾ ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਦੁਆ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਉਹ ਮਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਨੂਰ ਅਲਾਹ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਜੋ ਪੂਰਬ ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ ਸਭ ਦੇ ਦਏ ਚੁਕਾ, ਲੇਖਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੇ ਝਾਗੜੇ ਦਿਤ ਗਵਾ, ਗਵਾਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਮੂਦ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਲਤ ਧਿਆ, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਗਵਾਓ ਨਾ ਮੂਲ ਹਥਾ, ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਨੈਣ ਬਿਗਸਾਈਆ। ਹੱਸ ਬੁਦਿ ਨਾ ਬਣਾਓ ਕਾਂ, ਕਾਗ ਵਾਂਗ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਜਾਤੀ ਸੁਹਿੜਤ ਵਿਚਚ ਕੋਈ ਨਾ ਰਖਾਓ ਸੂਰ ਗੱਲ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸਭ ਦੀ ਇਕਕੋ ਮਾਂ, ਦੂਜੀ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣੋਂਦੀ ਸਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰ ਇਕਕੋ ਸਭ ਦਾ ਥਾਂ,

ਥਨਤਰ ਸਾਚੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਗੁਸਾਈਆ।

ਨਵੇਂ ਜੁਗ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਡਾ ਅਜੀਬ, ਅਜ਼ਬ ਨਿਰਾਲਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਨ ਗਰੀਬ
ਅਮੀਰ, ਵਡੂ ਛੋਟਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿਵ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਮਿਲਣੀ ਤਰੀਕਾ,
ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿਵ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਉਮੀਦ, ਤੁਣਾ ਜਗਤ
ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮਾਨਸ ਮਾਨਸ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਧੇ ਰਕਖੋ ਦੀਦ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਨ ਨੈਣ ਅਕਰਖ
ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਸ਼ਰਅ ਵਿਚਿਵ ਹੋਏ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਹੀਦ, ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ
ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਗਫਲਤ ਵਿਚਿਵਾਂ ਆਪਣੀ ਖੁਲਲੇ ਨੰਦ, ਸੋਈ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤੀ ਲਤ ਜਗਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਰਗ
ਇਕ ਵਡਿਆਈਆ।

ਸਚ ਦਾ ਮਾਰਗ ਵੇਰਖੋ ਸਸਤਾ, ਕੀਮਤ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਰ ਦਾ ਲਭ੍ਨੋ
ਰਸਤਾ, ਰਹਬਰ ਤਕਕੋ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੇਹੜਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਵਸਦਾ, ਬਾਹਰ
ਖੋਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋ ਅਮ੃ਤ ਭੰਡਾਰਾ ਦੇਵੇ ਅਗਮੇ ਰਸ ਦਾ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ
ਦਾ ਚਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਖੇਲ ਅਲਕਰਖਣਾ ਅਲਕਰਖ ਦਾ, ਅਲਕਰਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।
ਉਹ ਮਾਰਗ ਨਿਰਾਲਾ ਏਕੱਕਾਰਾ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਦਾ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਦਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੀਰ ਅਣਯਾਲਾ
ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਆਪਣਾ ਕਸਦਾ, ਬਿਨ ਚਿਲੇ ਕਮਾਨ ਖਿਚਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚਿਵ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
ਫਿਰੇ ਨਰਸਦਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਢਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਭਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਉਹ ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ
ਭਗਤਾਂ ਪੈਜ ਰਕਖਦਾ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਗਯਾਸੂਓ ਹੁਣ ਅਗੇ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ
ਰਹਣਾ ਵਕਰਖ ਵਕਰਖ ਦਾ, ਵਕਰਖੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪਰਦਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਸਣਵਾਲੀ ਸੁਣੋ ਮਨੁਖ ਜਾਤਿ, ਮਾਨੁਖਤਾ ਵਾਲਧੋ ਦਿਆਂ ਦੂਢਾਈਆ।
ਇਕ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣੋ ਬਿਨਾ ਅਕਰਖਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪਾਤੀ, ਜਿਸ ਪਤਰਕਾ ਦਾ ਲੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ।
ਨਾਲ ਤਕਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੰਧੇਰਾ ਰਾਤੀ, ਅਨੰਧ ਅਨੰਧੇਰਾ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਨਮ ਲਿਆ
ਲੋਕਮਾਤੀ, ਮਾਨਸ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਵਕਰਖ ਵਕਰਖ ਭਾਂਤੀ, ਬਹੁ
ਭਾਂਤੀ ਵੰਡੁ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮ ਇਕ ਇਕਾਂਤੀ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ
ਚੁਕਾਈਆ।

ਦੁਨਿਆਂ ਜਪੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿਵ ਮੇਲਾ ਹੋਏ
ਰਮਈਆ ਰਾਮ, ਕਾਹਨ ਕਾਹਨਾ ਮਿਲ ਕੇ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਦਿਸੇ ਅਗਮ ਅਮਾਮ, ਨੂਰ
ਨੁਰਾਨਾ ਮਿਲੇ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਿਵ ਉਪਜੇ ਸਤਿਨਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚਿਵ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ
ਦੀ ਧਾਰ ਫਤਹ ਡੱਕ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਜਗਤ ਹਿਸੇ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਉਸ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਲਤ
ਪਹਚਾਣ, ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਉਤੇ ਚਲੋ ਨਾਲ ਅਰਾਮ, ਜਗਤ

ਔਕੜ ਵੇਰਵਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਆਪਣੇ ਕਾਧਾ ਅੰਦਰ ਸਕਾਨ, ਰਖੋਡਾ ਸਾਡੇ
ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕਰੇ ਬਿਸਰਾਮ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਆਸਣ
ਲਾਈਆ। ਓਸੇ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕਕ ਅਸਾਨ, ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਾਰੀ ਹਲਲ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਰ
ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇਣ ਬਿਆਨ, ਕਲਮੇ ਕਾਧਨਾਤ ਢੂਢਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਾਰੇ ਬੋਲੋ ਬਿਨਾ
ਜਬਾਨ, ਰਸਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਈ ਚਰਵਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਲਾਮ, ਕਾਧਨਾਤ ਵੱਡ ਨਾ
ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਤ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ
ਜੋ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਇੰਤਜਾਮ, ਬਨਦੋਬਸਤ ਤੱਤੇ ਅਸਤ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।
(੨੧ ਕਤਕ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੧੧ ਬਗੀਚਾ ਸਿੱਧ)

